

Uluslararası Siyasette Büyük Güç Rekabeti: ABD, Çin ve Rusya'nın Politik Ekonomik Stratejileri

Sevgi SEZER¹

¹ Balıkesir Üniversitesi, Burhaniye Uygulamalı Bilimler Yüksekokulu, sevgi.sezer@balikesir.edu.tr,
ORCID: 0000-0001-6958-3329

Öz: Günümüzün jeopolitik bağlamında, büyük güç rekabetinin yeniden canlanması, Amerika Birleşik Devletleri, Çin ve Rusya'yı uluslararası politikaya yönelik stratejik yaklaşımlarını yeniden gözden geçirmeye ve yeniden dengelemeye yöneltmiştir. Bu çalışma, modern uluslararası düzende politik-ekonomik taktiklerine vurgu yaparak, Amerika Birleşik Devletleri, Çin ve Rusya arasındaki büyük güç rekabetinin dinamiklerini araştırmayı amaçlamaktadır. Araştırma, Amerika Birleşik Devletleri'nin rakiplerinden çok daha ağır basan askeri, ekonomik ve teknik avantajların bir kombinasyonu ile hâkimiyetini nasıl sürdürdüğünü göstermektedir. Buna karşılık, Çin ve Rusya'nın çıkarları, özellikle Avrasya genelinde ekonomik iş birliğini ve jeopolitik etkiyi teşvik eden Kuşak ve Yol Girişimi (BRI) gibi programlar aracılığıyla daha koordineli hale gelmiştir. Böylesi bir ilişki, özellikle Çin'in yapay zekâdaki atılımlarının Amerikan hâkimiyetine doğrudan bir tehdit olarak görüldüğü askeri teknoloji alanında Amerika Birleşik Devletleri için stratejik endişeler ortaya koymaktadır. Çalışma, küresel yönetim ve bölgesel istikrar için verilen bu mücadelenin sonuçlarını incelemektedir. ABD, müttefikleri güçlendirerek ve ekonomik cezalar uygulayarak algılanan Çin ve Rus etkisine yanıt verdi ve aynı zamanda liberal demokratik ilkeleri temsil etmeye çalışmıştır. Ancak, yükselen Çin-Rus işbirliği bu politikaya meydan okuyor, çünkü her iki ülke de uluslararası düzeni kendi çıkarlarına uyacak şekilde yeniden şekillendirmeyi amaçlamakta ve ABD'nin savunduğu liberal enternasyonalizmi baltalamaktadır. Son olarak, bu yaklaşım, günümüzün büyük güç ilişkilerini tanımlayan askeri, ekonomik ve diplomatik taktiklerin karmaşık etkileşimini vurgulamakta ve gelecekte çok kutupluluğun ve stratejik rekabetin uluslararası politikada daha belirgin hale geleceğini ima etmektedir.

Anahtar Kelimeler: Büyük Güç Rekabeti, Jeopolitik Strateji, Politik Ekonomi

Jel Kodları: N40, F50, F55

Great Power Competition in International Politics: Political Economic Strategies of the USA, China and Russia

Atıf: Sezer, S. (2025). Uluslararası siyasette büyük güç rekabeti: ABD, Çin ve Rusya'nın politik ekonomik stratejileri. *Fiscaeconomia*, 9(2), 1022-1038.
<https://doi.org/10.25295/fsecon.1608387>

Geliş Tarihi: 27.12.2024
Kabul Tarihi: 01.02.2025

Telif Hakkı: © 2025. (CC BY)
(<https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/>).

Abstract: In today's geopolitical context, the resurrection of great power competition has led the United States, China, and Russia to reconsider and rebalance their strategic approaches to international politics. This study investigates the dynamics of great power competition between the United States, China, and Russia, with an emphasis on their political-economic tactics in the modern international order. The research demonstrates how the United States maintains its dominance by a combination of military, economic, and technical advantages that far outweigh that of its competitors. In contrast, China and Russia's interests have become more coordinated, notably through programs such as the Belt and Road Initiative (BRI), which promotes economic cooperation and geopolitical influence across Eurasia. Such a relationship presents strategic concerns for the United States, particularly in the field of military technology, where China's breakthroughs in artificial intelligence are viewed as a direct threat to American dominance. The study investigates the consequences of this struggle for global governance and regional stability. The USA has responded to perceived Chinese and Russian influence by strengthening allies and imposing economic penalties while also striving to represent liberal democratic principles. However, the rising Sino-Russian collaboration challenges this policy, as both countries aim to reform the international order to fit their interests, undermining the liberal internationalism championed by the USA. Lastly, this approach emphasizes the complex interaction of military, economic, and

diplomatic tactics that define today's great power relations, implying that multipolarity and strategic competition will become more prominent in international politics in the future.

Keywords: Great Power Competition, Geopolitical Strategy, Political Economy

Jel Codes: N40, F50, F55

1. Giriş

Büyük Güç Rekabeti (BGR), Uluslararası ilişkilerin temel bir unsuru olmuş ve farklı tarihsel dönemler boyunca küresel politikayı belirgin olarak şekillendirmiştir. Bu terim, dünya çapında etkilerini artırmayı ve güçlerini pekiştirmeyi amaçlayan baskın küresel güçler arasındaki yoğun stratejik rekabeti yansıtmaktadır. Tarihsel olarak BGR, Avrupa siyasi düşüncesinde güç dengesi prensiplerine dayanmakta olup, 18. ve 19. yüzyıl Avrupası'nın kolonyal ve emperyal stratejilerini etkilemiştir (Mearsheimer, 2001). Modern zamanlarda, kavram, özellikle Amerika Birleşik Devletleri (ABD), Çin ve Rusya'nın stratejileriyle vurgulanan, ortaya çıkan ve yeniden beliren güçler arasındaki dinamik etkileşim ile yeniden canlandırılmıştır. Bu ülkeler, geniş askeri yetenekler ve büyük ekonomik kaynaklar ile donanmış olarak, diplomasi, ekonomik rekabet ve ara sıra karşılaştıkları çatışmaların karmaşık bir ağı içinde faaliyet göstermektedirler (MacDougall, 2017).

21. yüzyılda BGR'nin yeniden yükselişi, mevcut uluslararası dinamikleri anlamada kritik bir odak noktasıdır. Brooks & Wohlforth (2016) tarafından öne sürüldüğü gibi, Soğuk Savaş sonrası Amerika Birleşik Devletleri öncülüğündeki tek kutuplu dünya yanılması, bölgesel ve küresel hedeflerde giderek daha iddialı olan büyük güçlerin bulunduğu daha çok kutuplu bir uluslararası düzene yerini bırakmıştır. Bu değişim, özellikle küresel yönetimi, uluslararası güvenliği, ekonomik politikaları ve Hint-Pasifik, Orta Doğu ve Doğu Avrupa gibi bölgelerin jeopolitik manzarasını etkileme biçimi açısından önemlidir.

Özellikle ABD, Çin ve Rusya'nın politik ekonomik stratejileri, bu rekabetin dinamiklerini şekillendiren temel unsurlar arasında yer almaktadır. Soğuk Savaş sonrası dönemde, bu üç ülke arasındaki ilişkiler, güç dengelerini etkileyen karmaşık bir yapı haline gelmiştir. ABD, askeri ve ekonomik üstünlüğünü koruma çabası içinde iken, Çin ve Rusya, kendi ulusal çıkarlarını ve jeopolitik hedeflerini gerçekleştirmek için iş birliği yapma eğilimindedir. Çin'in yükselişi, ABD'nin hegemonik konumunu tehdit eden bir faktör olarak değerlendirilmektedir. Çin, özellikle enerji güvenliği ve altyapı projeleri aracılığıyla uluslararası alanda etkisini artırmaktadır. Bu bağlamda, Çin'in "Kuşak ve Yol" girişimi, sadece ekonomik bir strateji değil, aynı zamanda jeopolitik bir araç olarak da işlev görmektedir (Çılgın, 2023, s. 64-65). Rusya ise, enerji kaynakları ve askeri gücü ile uluslararası arenada kendine bir yer edinmeye çalışmaktadır. Özellikle Karadeniz bölgesindeki jeopolitik rekabet, Rusya'nın stratejik hedeflerini belirlemede önemli bir rol oynamaktadır (Kain & Asal, 2023, s. 112-114). Büyük güç rekabetinin en önemli boyutlarından biri, bu ülkelerin dış politika stratejilerindeki yumuşak güç unsurlarıdır. ABD, liberal değerleri ve demokratik normları yayma çabası içinde iken, Çin ve Rusya, alternatif bir dünya düzeni oluşturma hedefindedirler. Bu durum, Uluslararası ilişkilerdeki güç dengesinin yeniden şekillenmesine neden olmaktadır (Dinç & Sevinçli, 2021, s. 1151-1153). Bu çerçevede ABD, Çin ve Rusya arasındaki etkileşimler, sadece ikili ilişkilerini değil, aynı zamanda geniş uluslararası sistemin istikrarını ve işlevselliğini de etkilemektedir (Nye, 2011). Bu dinamikleri anlamak, küresel politikadaki gelecek eğilimleri tahmin etmek ve etkili dış politika ile uluslararası güvenlik stratejileri formüle etmek için hayati önem taşımaktadır. Ayrıca, bu rekabetin etkileri, yalnızca bu üç ülke ile sınırlı kalmayıp, diğer devletlerin dış politikalarını da etkilemektedir (Özkan & Baba,

2021, s. 128-129). Sonuç olarak, büyük güç rekabeti, Uluslararası ilişkilerin temel dinamiklerinden biri haline gelmiştir.

Bu çalışma, Büyük Güç Rekabeti çerçevesinde ABD, Çin ve Rusya tarafından kullanılan stratejileri incelemeyi amaçlamaktadır. Özellikle şu konuları ele almayı hedeflemektedir:

1. Her büyük gücün stratejik hedeflerini analiz etmek, bu hedeflerin geniş ulusal güvenlik ve ekonomik gündemlerini nasıl yansıttığını araştırmak.
2. Bu hedeflere ulaşmak için her ülkenin kullandığı araçları ve yöntemleri incelemek, bunlar arasında askeri modernizasyon, ekonomik diplomasi, teknolojik ilerleme ve yumuşak güç girişimleri bulunmaktadır.
3. Bu stratejilerin küresel yönetim ve uluslararası istikrar üzerindeki etkilerini araştırmak, özellikle çatışma bölgeleri ve ekonomik ve stratejik rekabetin kritik alanlarına odaklanmak.
4. Büyük Güç Rekabetindeki mevcut eğilimlere dayanarak Uluslararası ilişkilerin geleceği için senaryolar önermek, küresel güç dinamiklerindeki olası değişikliklere dair içgörüler sunmak.

Çalışma, büyük güçlerin giderek karmaşılaşan küresel politika manzarasında nasıl manevra yaptıklarına dair ayrıntılı bir anlayış sağlayarak Uluslararası ilişkiler üzerine geniş tartışmalara katkıda bulunacaktır. Bu, sadece akademik tartışmaları zenginleştirmekle kalmayacak, aynı zamanda Büyük Güç Rekabeti tarafından ortaya konulan zorluklara yanıt oluşturma sürecinde yer alan politika yapıcılarını da bilgilendirecektir (Walt, 2018).

2. Büyük Güç Rekabetine Tarihsel Bakış

Büyük Güç Rekabeti (BGR), kökenleri, devlet merkezli politikaların başlangıcını ve uluslararası rekabetin ilk biçimlerini işaret eden 17. yüzyılda ortaya çıkan Vestfalya egemenlik kavramlarına kadar izlenebilen bir kavramdır (Kissinger, 2015). 18. ve 19. yüzyıllar boyunca, Avrupa güçleri, kaynaklar ve etki arayışı içinde dünyanın büyük bir kısmını kolonileştiren amansız stratejik rekabetlere giriştiler. Bu dinamikler, özellikle Halford Mackinder gibi teorisyenlerin eserlerinde detaylı bir şekilde analiz edilmiştir. Mackinder, jeopolitik bir kavram olan Heartland Teorisi'ni tanıtarak, Avrasya kara kütlelerinin kontrolünün küresel hâkimiyetin anahtarı olduğunu öne sürmüştür (Mackinder, 2017).

Soğuk Savaş dönemi, üçüncü dünya ülkelerindeki vekil savaşlardan uzay yarışına ve nükleer silahlanma yarışına kadar uzanan ideolojik, siyasi, ekonomik ve askeri rekabetlerle karakterize edilen Büyük Güç Rekabeti'nin başlıca bir örneğidir (Gaddis, 2006).

2.1 Soğuk Savaş Sonrası Dinamikler

1991'de Sovyetler Birliği'nin dağılması, Soğuk Savaş'ın sona erdiğini işaret etmiş ve görünüşte Amerika Birleşik Devletleri'nin tek süper güç olarak yeni bir tek kutupluluk dönemini müjdelemiştir. 1990'lar, küresel politika, ekonomi ve kültürde ABD liderliği ile domine edilmiş, bazı akademisyenler tarafından liberal demokrasinin ve piyasa ekonomisinin kalıcı üstünlüğünü öne süren "tarihin sonu" iddialarına yol açmıştır (Fukuyama, 1992). Ancak, bu tek kutuplu an kısa sürmüştür. 1980'lerde ekonomik reformlarla belirip, 2000'lerde hızlı yükselişi hızlanan Çin ve özellikle 1990'ların sonlarından itibaren Vladimir Putin'in liderliği altında yeniden canlanan Rusya, ABD'nin hakimiyetini sorgulamaya başlamışlardır (Ikenberry, 2008).

2.2. 21. Yüzyılda Güç Dengesindeki Değişimler

21. yüzyıl, küresel güç dengesinde önemli değişikliklere sahne olmuş ve tek kutuplu bir dünyadan daha çok kutuplu bir dünyaya geçişe işaret etmiştir. Çin'in ekonomik yükselişi, askeri harcamalarda önemli artışlar ve Asya, Afrika ve Avrupa'daki Çin etkisini

artırmayı amaçlayan Kuşak ve Yol Girişimi gibi diplomatik girişimlerle desteklenmiştir. Bu arada, Rusya, Ukrayna ve Suriye'deki eylemleriyle kanıtlandığı üzere, Doğu Avrupa ve Orta Doğu'daki etkisini yeniden tesis etmeye çalışmıştır (MacDougall, 2017).

Amerika Birleşik Devletleri, bu zorluklara, stratejik odak noktasını Avrupa ve Orta Doğu'dan Asya'ya kaydırarak yanıt vermiştir. Bu strateji, Obama yönetiminin "Asya'ya Yönelik Pivot" stratejisi ile açıklanmış ve daha yakın zamanda, uluslararası kurumlarda ve ticarete Çin etkisini dengelemeyi amaçlayan girişimler aracılığıyla sürdürülmüştür (Blackwill & Tellis, 2015).

Bu değişimler, güç dağılımındaki bir değişimi değil, aynı zamanda BGR'nin doğasındaki bir değişimi de göstermektedir. BGR şimdi, geleneksel askeri yeteneklerin yanı sıra ekonomik güç, teknolojik rekabet ve yumuşak güç gibi karmaşık bir etkileşimi içermektedir. Mevcut BGR dönemi, büyük güçlerin stratejik çıkarlarına bağlı olarak hem rekabetçi hem de işbirlikçi davranışlar sergiledikleri işbirliği ve rekabet karışımı ile tanımlanmaktadır (Walt, 2018). BRG'nin ana unsurları şu şekilde açıklanabilir:

Ekonomik Rekabet: Büyük güçler, ekonomik üstünlük sağlamak için ticaret anlaşmaları, yatırım projeleri ve teknolojik yenilikler gibi araçları kullanır. Çin'in Kuşak ve Yol Girişimi (BRI) ve ABD'nin Trans-Pasifik Ortaklığı (TPP) gibi girişimler, bu rekabetin örnekleridir (Rolland, 2017; Zeng, 2019).

Askeri ve Stratejik Rekabet: Büyük güçler, askeri kapasitelerini artırarak ve stratejik bölgelerde askeri varlıklarını genişleterek güvenliklerini sağlamaya çalışırlar. ABD'nin Asya-Pasifik'teki askeri varlığı ve Çin'in Güney Çin Denizi'ndeki askeri faaliyetleri, bu rekabetin somut örneklerindendir (Friedberg, 2011; Erickson & Kennedy, 2016).

Diplomatik ve Yumuşak Güç Kullanımı: Büyük güçler, diplomatik ilişkilerini ve yumuşak güç unsurlarını (kültürel etki, eğitim programları, medya) kullanarak küresel nüfuzlarını artırmaya çalışırlar. Rusya'nın Avrasya Ekonomik Birliği ve Çin'in Konfüçyüs Enstitüleri, bu stratejilerin örneklerindendir (Nye, 2004; Hill, 2013).

3. Büyük Güç Rekabetinde ABD'nin Stratejisi

3.1 Politika Hedefleri ve Ulusal Çıkarlar

Amerika Birleşik Devletleri'nin büyük güç rekabetindeki stratejisi, öncelikli olarak küresel istikrarı sürdürme, demokrasiyi teşvik etme ve uluslararası piyasaların açıklığını sağlama hedeflerine dayanmaktadır. Bu hedefler, ABD'nin II. Dünya Savaşı sonrasında kurmaya yardımcı olduğu liberal uluslararası düzenle derin bağlar kurmuştur. ABD'nin ulusal çıkarları, Batı Avrupa, Doğu Asya ve Orta Doğu gibi stratejik bölgelerdeki güvenlik çıkarlarını korumak için tasarlanmıştır. Bu bölgelerin herhangi bir tek güç tarafından domine edilmesini önlemek, ABD'nin ulusal güvenliği için kritik bir öneme sahiptir (Brands, 2016).

ABD'nin politika hedefleri, Soğuk Savaş döneminden bu yana süregelen bir stratejik çerçevede şekillenmiştir. Bu çerçeve, Sovyetler Birliği'nin çöküşü sonrasında bile geçerliliğini korumuş ve ABD'nin küresel liderlik rolünü sürdürmesine yardımcı olmuştur. Özellikle Batı Avrupa ve Doğu Asya'daki güvenlik taahhütleri, NATO ve Japonya ile olan savunma anlaşmaları gibi ittifaklar aracılığıyla güçlendirilmiştir. Orta Doğu'da ise enerji güvenliği ve terörizmle mücadele gibi çıkarlar, ABD'nin askeri ve diplomatik varlığını devam ettirmesini gerektirmiştir (Ikenberry, 2020).

3.2. Askeri ve Savunma Stratejileri

ABD, askeri üstünlüğünü korumak için sürekli olarak savunmaya yatırım yapmış ve askeri teknolojide yenilikler gerçekleştirmiştir. Savunma Bakanlığı'nın stratejik belgeleri hem geleneksel hem de asimetrik savaşlarda mücadele edebilme hazırlığını vurgulamaktadır. Bu stratejik belgeler, Çin ve Rusya gibi büyük güç rakiplerinin yetenekleri üzerine endişeleri yansıtmaktadır. ABD, bu tehditlere karşı koymak için ileri karakol güçleri konuşlandırmakta ve stratejik bölgelerde seyrüsefer özgürlüğünü sağlayabilecek yeteneklere sahip ileri sistemler geliştirmektedir. Örneğin, F-35 savaş uçağı

ve deniz varlıkları gibi ileri sistemler, ABD'nin bu bölgelerdeki askeri üstünlüğünü pekiştirmektedir (Silove, 2016).

ABD'nin askeri stratejisi, aynı zamanda küresel ittifaklar ve üsler ağına dayanmaktadır. Bu ağ, ABD'nin dünya çapında hızlı müdahale kabiliyetini artırmakta ve müttefik ülkelerle işbirliğini güçlendirmektedir. Güney Çin Denizi'nde ve Baltık bölgesinde gerçekleştirilen askeri tatbikatlar, ABD'nin müttefiklerine olan bağlılığını ve bölgedeki askeri varlığını sürdürme kararlılığını göstermektedir. Ayrıca, ABD'nin NATO içerisindeki liderliği, Avrupa'daki güvenlik dinamiklerinin şekillendirilmesinde kritik bir rol oynamaktadır (MIT Center for International Studies, 2020).

3.3. Ekonomik Politikalar

ABD, büyük güç rekabetinde ekonomik üstünlüğünü koruma amaçlı stratejiler izlemiştir. Bu stratejiler, serbest ticaret anlaşmalarını savunmayı ve ekonomik devlet sanatı araçları olarak tarifeler ve yaptırımlar uygulamayı içermektedir. Örneğin, Rusya'nın Kırım'ı ilhak etmesinin ardından uygulanan yaptırımlar ve Çin ile devam eden ticaret gerilimleri, Washington'ın ekonomik araçları nasıl kullandığını ve ekonomik çıkarlarını nasıl koruduğunu göstermektedir (Ikenberry, 2011).

ABD'nin ekonomik stratejisi, teknolojik inovasyon ve üstünlük üzerine yoğunlaşmıştır. Silikon Vadisi, ABD'nin teknoloji sektöründeki liderliğini simgelemekte ve bu alanda küresel rekabet gücünü artırmaktadır. ABD, teknoloji transferi ve fikri mülkiyet haklarının korunması konularında da sıkı politikalar izlemekte, bu sayede ekonomik çıkarlarını korumaya çalışmaktadır. Ayrıca, ABD'nin enerji politikaları da önemli bir stratejik boyut taşımaktadır. Enerji bağımsızlığını artırmak amacıyla kaya gazı ve petrol üretimini teşvik eden politikalar, ABD'nin enerji güvenliğini ve küresel enerji piyasalarındaki etkisini artırmaktadır (Brookings Institution, 2023).

3.4. Diplomatik Faaliyetler

Diplomatik olarak, ABD geniş ittifak ağından faydalanarak, uluslararası kuruluşlarda yer almış ve yeni ortaklıklar kurmuştur. Trans-Pasifik Ortaklığı (TPP) gibi girişimler, Asya-Pasifik'te ekonomik bağları güçlendirmeyi ve standartlar belirlemeyi amaçlamıştır. Ancak, ABD'nin TPP'den çekilmesi Trump yönetimi altında önemli bir değişiklik olarak kaydedilmiştir. Biden yönetimi ise ittifakları canlandırmayı amaçlamış ve Çin ile Rusya'nın etkisine karşı dengelenme aracı olarak çok taraflılığı vurgulamıştır (Ikenberry, 2020).

ABD'nin diplomatik stratejisi, aynı zamanda değerler temelli bir dış politika yaklaşımını da içermektedir. Demokrasi, insan hakları ve hukukun üstünlüğü gibi evrensel değerlerin teşvik edilmesi, ABD'nin küresel diplomatik faaliyetlerinin temelini oluşturmaktadır. Bu bağlamda, ABD, otoriter rejimlere karşı demokrasiyi savunmakta ve demokratik hareketleri desteklemektedir. Örneğin, Hong Kong'daki demokratik protestoları destekleme ve Belarus'taki muhaliflere yardım etme girişimleri, ABD'nin bu değerler temelli dış politika yaklaşımının örnekleridir (Belfer Center for Science and International Affairs, 2023).

ABD, büyük güç rekabetinde aynı zamanda çok taraflı kuruluşlarda aktif bir rol oynamaktadır. Birleşmiş Milletler, NATO, Dünya Ticaret Örgütü ve diğer uluslararası kuruluşlarda liderlik yaparak, küresel yönetiminde etkisini sürdürmektedir. Ayrıca, ABD, iklim değişikliği, salgın hastalıklar ve nükleer silahların yayılması gibi küresel sorunlarla mücadele etmek için uluslararası iş birliğini teşvik etmektedir. Paris İklim Anlaşması'na yeniden katılma kararı, Biden yönetiminin çok taraflı iş birliği ve küresel liderlik konusundaki kararlılığını göstermektedir (Brookings Institution, 2023).

3.5. Vaka Çalışması

Asya'ya Yönelik Pivot: Obama yönetimi döneminde başlatılan 'Asya'ya Yönelik Pivot' stratejisi, Çin'in artan etkisine yanıt olarak Indo-Pasifik bölgesine odaklanma konusunda bilinçli bir değişimi göstermektedir. Bu stratejik yeniden hizalanma, Japonya, Güney Kore ve Avustralya ile ittifakları güçlendirmeyi, Asya genelinde askeri varlığı ve ekonomik etkileşimi artırmayı içermiştir. Pivot, Amerika'nın Asya'daki etkisini Çin'e

karşı dengelemek ve ticaret yolları ile iletişim hatlarını güvence altına almak amacı taşımaktadır (Green, 2017).

NATO ve Avrupa Müttefikleri ile İlişkiler: NATO ve Avrupa müttefikleri ile ilişkiler, ABD'nin Avrupa'daki stratejisinin merkezinde yer almaktadır. ABD, özellikle Ukrayna'daki Rus saldırganlığı ve Doğu Avrupa'daki askeri faaliyetleri karşısında, Avrupa ortaklarına NATO'ya olan bağlılığını güvence altına alma çabasında bulunmuştur. Artırılmış asker konuşlandırmaları ve ortak tatbikatlar, ABD'nin Avrupa güvenliğine olan taahhüdünü göstermenin ana unsurları olmuştur (Hamilton, 2020).

Küresel Krizlere Yönelik Tepkiler: ABD'nin COVID-19 pandemisi gibi küresel krizlere verdiği yanıt, stratejik konumunu etkilemektedir. Başlangıçta içe dönük tepkisi nedeniyle eleştirilen ABD, sonrasında küresel olarak aşı dağıtımını öncülük eden girişimlerde bulunmuştur. Bu durum, küresel liderliğini yeniden tesis etmeye yönelik insani yardım ve diplomasi karışımını sergilemiştir (Jervis, 2013).

4. Çin'in Büyük Güç Rekabetindeki Stratejisi

4.1 Politika Hedefleri ve Ulusal Çıkarlar

Çin'in politika hedefleri ve ulusal çıkarları, kapsamlı ulusal güç ve uluslararası statü kazanma çabasıyla derinden etkilenmektedir. Küresel bir lider olarak konumunu güvence altına almayı hedefleyen Çin, 2021'de kuruluşunun yüzüncü yılında 'ılımlı refah toplumu' haline gelme ve 2049'da Çin Halk Cumhuriyeti'nin kuruluşunun yüzüncü yıldönümünde 'tam gelişmiş, zengin ve güçlü bir ulus' olma hedeflerini dile getirmiştir. Bu hedeflerin merkezinde ekonomik güvenlik, Asya'da bölgesel hegemonya ve küresel yönetimde önemli bir ses elde etme arzusu bulunmaktadır. Bu hedefler, uluslararası düzeni Çin çıkarlarına ve ideolojisine daha uygun yönde değiştirmeyi amaçlayan daha geniş bir stratejik niyeti yansıtmaktadır (Yan, 2019; Zhang, 2018).

Çin'in bu hedeflerine ulaşma çabaları, ekonomik büyüme ve kalkınma, askeri modernizasyon, diplomatik girişimler ve yumuşak güç stratejileri gibi birçok alanda kendini göstermektedir. Ekonomik büyüme, Çin'in küresel liderlik iddiasının temel taşı olarak oluştururken, askeri modernizasyon ve bölgesel hegemonya arayışı, Çin'in Asya-Pasifik bölgesinde üstünlüğünü pekiştirme amacını taşımaktadır. Bu stratejiler, aynı zamanda Çin'in uluslararası alanda daha etkili bir oyuncu olma çabasını ve küresel yönetimde daha büyük bir rol üstlenme isteğini yansıtmaktadır (Yan, 2019).

4.2. Kuşak ve Yol Girişimi (BRI)

2013 yılında başlatılan Kuşak ve Yol Girişimi (BRI), Çin'in stratejik hedeflerinin belki de en görünür tezahürüdür. Yaklaşık 70 ülke ve uluslararası kuruluşları kapsayan bir küresel kalkınma stratejisi olarak, BRI, Çin'in Asya, Avrupa ve ötesindeki ekonomik ve stratejik varlığını artırmayı amaçlamaktadır. Bu girişim, yalnızca ekonomik amaçlara hizmet etmekle kalmayıp aynı zamanda stratejik konuşlandırmaları da güçlendirerek, Çin'in küresel bölgelerdeki etkisini artırmaktadır ((Jones & Zeng, 2020; Yu, 2024).

BRI, altyapı projeleri, enerji hatları, ticaret yolları ve finansal işbirliklerini kapsayan geniş çaplı bir girişimdir. Çin, bu projeler aracılığıyla, ticaret ağlarını genişletmeyi ve enerji güvenliğini artırmayı hedeflemektedir. Örneğin, Pakistan'daki Gwadar Limanı, Çin'in enerji ithalat yollarını çeşitlendirme ve Hint Okyanusu'ndaki stratejik varlığını pekiştirme açısından önemli bir rol oynamaktadır. Ayrıca, BRI, Çin'in ekonomik nüfuzunu genişletmek için Afrika, Orta Doğu ve Latin Amerika gibi bölgelerdeki altyapı projelerine de yatırım yapmaktadır (Huang, 2016; Rolland, 2017).

4.3 Askeri Modernizasyon ve Güney Çin Denizi

Çin'in askeri modernizasyonu güçlü olmuştur, savunma harcamalarında önemli artışlar tüm alanlarda—kara, deniz, hava ve siber—askeri güçlerini modernize etmeyi amaçlamıştır. Odak noktası, hipersonik silahlar ve gizli savaş uçakları gibi Çin'in teknolojik ilerlemelerinden yararlanan yeteneklerin geliştirilmesi olmuştur. Güney Çin Denizi'nde Çin, iddialı toprak talepleri izleyerek, bu stratejik olarak hayati su yolunun

üzerindeki iddialarını güçlendirmek için yapay adalar inşa etmiş ve bu adaları askerileştirmiştir. Bu su yolundan küresel deniz ticaretinin önemli bir kısmı geçmektedir (Hayton, 2014).

Güney Çin Denizi'nde Çin'in askeri varlığı, uluslararası hukukun ihlali olarak değerlendirilen birçok adımı içermektedir. Çin, bu bölgede inşa ettiği yapay adaları askerileştirerek, bölgedeki deniz ticaret yollarını kontrol altına alma ve bölgesel üstünlük sağlama amacını taşımaktadır. Ayrıca, bu stratejik sular üzerindeki hakimiyetini pekiştirmek için radar sistemleri, uçaksavar füzeleri ve savaş uçakları gibi askeri donanımları bu adalara konuşlandırmıştır. Bu durum, ABD ve bölgedeki diğer ülkelerle olan gerilimi artırmış ve Güney Çin Denizi'nde askeri bir yarışa yol açmıştır (Hayton, 2014; Grinius, 2017).

4.4 Yumuşak Güç ve Diplomatik Girişimler

Küresel algıları yeniden şekillendirme ve kültürel etkisini artırma çabasında, Çin yumuşak güç alanında büyük yatırımlar yapmıştır. Bu, Konfüçyüs Enstitüleri'nin genişlemesi, BM barışı koruma görevlerine önemli katkılar ve CGTN gibi mecralar aracılığıyla enerjik bir uluslararası medya varlığını içerir. Diplomatik olarak Çin, uluslararası örgütlerde daha belirgin bir rol oynamayı amaçlamış, liderlik pozisyonlarına ve küresel politika yapım forumlarında daha önemli bir etkiye sahip olmaya yönelik çabalar içine girmiştir (Fijałkowski, 2014; Nye, 2004).

Konfüçyüs Enstitüleri, Çin kültürünü ve dilini dünya çapında tanıtmayı amaçlayan eğitim merkezleridir. Bu enstitüler, Çin'in yumuşak gücünün önemli bir parçası olarak, farklı ülkelerdeki üniversitelerle işbirliği yaparak, Çin kültürünü ve değerlerini yaymaktadır. Ayrıca, Çin'in BM barışı koruma operasyonlarına yaptığı katkılar, uluslararası toplumda barış ve istikrarı destekleme konusundaki kararlılığını göstermektedir. CGTN gibi uluslararası medya platformları ise, Çin'in küresel anlatıyı şekillendirme ve kendi perspektifini dünya çapında yayma çabalarının bir parçasıdır (Fijałkowski, 2014).

Çin, diplomatik alanda da aktif bir rol oynamakta ve uluslararası örgütlerde daha fazla etki sahibi olmayı hedeflemektedir. Çin, Birleşmiş Milletler, Dünya Ticaret Örgütü ve diğer uluslararası kuruluşlarda liderlik pozisyonlarına adaylar göstererek, küresel yönetişimde daha fazla söz sahibi olmayı amaçlamaktadır. Ayrıca, Çin, Asya Altyapı Yatırım Bankası (AIIB) gibi yeni finansal kurumlar kurarak, küresel finansal sisteme alternatifler sunmakta ve kendi ekonomik modelini yaygınlaştırmaya çalışmaktadır (Belfer Center for Science and International Affairs, 2023).

4.5 Vaka Çalışmaları

Afrika ve Gelişmekte Olan Dünya ile Etkileşim: Çin'in Afrika ve gelişmekte olan dünyayla etkileşimi, uluslararası ilişkilerdeki stratejik yaklaşımını örneklenir. Kapsamlı ekonomik yatırımlar ve yardım programları aracılığıyla Çin, bu bölgelerde önemli bir iyi niyet ve politik kaldıraç elde etmiştir. Bu strateji, altyapı projeleri, uygun krediler ve ticaret anlaşmalarını içermekte olup, bu unsurlar genellikle uluslararası forumlarda kaynakları ve politik destek sağlama aracı olarak görülmektedir (Omeje & Omeje, 2021).

Teknoloji ve Siber Yetenekler: Teknoloji ve siber yetenekler, Çin'in stratejik araç kutusunun ön saflarında yer almaktadır. Ülkenin teknoloji alanında dünya lideri olma hedefi, 'Çin Malı 2025' girişimi ile kanıtlanmıştır; bu girişim, Çin'i küresel yüksek teknoloji endüstrilerinde baskın bir güç haline getirmeyi amaçlamaktadır. Bu teknolojik çaba, hem sivil hem de askeri amaçları destekleyen sofistike bir devlet destekli siber program ile tamamlanmaktadır; bu program endüstriyel casusluktan gözetlemeye ve siber savaşa kadar çeşitli faaliyetleri kapsamaktadır (Segal, 2016).

Ticaret Savaşları ve Ekonomik Diplomasi: Son dönemdeki ticaret savaşları, özellikle Amerika Birleşik Devletleri ile olanlar, Çin'in ekonomik çıkarlarını savunmada agresif tutumunu vurgulamaktadır. Tarifeler ve diğer ekonomik önlemler aracılığıyla, Çin sert ekonomik diplomasiye katılma konusunda istekliliğini göstermiştir. Tüm bu

gerilimlere rağmen, Çin ekonomik açıklık ve reform stratejisini sürdürmeye devam etmekte, yabancı yatırım çekmeyi ve küresel ekonomiye derinden entegre olmayı hedeflemektedir (Lampton, 2008).

Orta Doğu'daki Rolü ve Stratejik Çıkarları: Çin'in Orta Doğu'ya yönelik politikası, tarihsel olarak bölgedeki enerji kaynaklarına erişim, ekonomik yatırımlar ve stratejik işbirlikleri üzerine inşa edilmiştir. Orta Doğu, dünya enerji rezervlerinin büyük bir kısmını barındırdığı için, Çin için stratejik bir öneme sahiptir. Özellikle, Çin'in büyüyen enerji talebi, bu bölgedeki ülkelerle ilişkilerini derinleştirmekte ve enerji güvenliğini sağlamaya yönelik adımlar atmasına neden olmaktadır (Altay & Nugay, 2013). Çin'in Orta Doğu'daki stratejileri, aynı zamanda ekonomik kalkınma hedefleriyle de ilişkilidir. "Kuşak ve Yol İnisiyatifi" (BRI), Çin'in Orta Doğu'daki etkisini artırmak için geliştirdiği önemli bir projedir. Bu inisiyatif, altyapı yatırımları ve ticaret yollarının geliştirilmesi yoluyla bölgedeki ülkelerle ekonomik bağları güçlendirmeyi hedeflemektedir (Doğan, 2020). Bu bağlamda, Çin'in Orta Doğu'daki rolü, yalnızca enerji güvenliği ile sınırlı kalmayıp, aynı zamanda ekonomik ve siyasi etkileşimleri de kapsamaktadır.

5. Rusya'nın Büyük Güç Rekabetindeki Stratejisi

5.1 Politika Hedefleri ve Ulusal Çıkarlar

Rusya'nın Sovyet sonrası dönemdeki stratejik hedefleri, önemli bir küresel güç olarak etkisini ve statüsünü yeniden kurma üzerine yoğunlaşmıştır. Ulusal çıkarlar, sınırlarını güvence altına alma, eski Sovyet devletlerinde bir etki alanı sürdürme ve genellikle Batı hâkimiyetine bir denge olarak küresel yönetimde rolünü iddia etme arzusu tarafından yönlendirilmektedir. Bu hedefler, Rusya'nın tarihsel olarak bir süper güç olarak sahip olduğu statüye uygun etki uygulayabileceği çok kutuplu bir dünya vizyonunu yansıtmaktadır (Trenin, 2016).

Rusya'nın bu hedefleri, jeopolitik ve jeostratejik çıkarlarının korunması, ekonomik kalkınma ve askeri gücün pekiştirilmesi gibi alanlarda kendini göstermektedir. Rusya, eski Sovyet ülkelerinde nüfuzunu sürdürmek için çeşitli ekonomik ve siyasi araçlar kullanmaktadır. Ayrıca, küresel arenada daha fazla söz sahibi olabilmek için çok kutuplu bir dünya düzeni arayışını sürdürmektedir. Bu bağlamda, Rusya'nın ulusal çıkarları hem bölgesel hem de küresel düzeyde etkisini artırmayı hedeflemektedir (Hill & Gaddy, 2012).

5.2. Avrasya Ekonomik Birliği

Avrasya Ekonomik Birliği (AEB), Sovyet sonrası alanda etkisini ekonomik entegrasyon yoluyla pekiştirmek için Rusya'nın stratejisinin önemli bir unsuru olarak karşımıza çıkmaktadır. 2015 yılında kurulan AEB, üye devletler arasında ekonomik sinerjiler yaratmayı, ekonomik gelişimi teşvik etmeyi ve Batı pazarlarına ve kurumlarına bağımlılığı azaltmayı hedeflemektedir. Bu girişim, aynı zamanda Rus etkisini Avrasya genelinde genişletmek için tasarlanmış bir jeopolitik araç olarak da görülmektedir (Dragneva & Hartwell, 2023).

AEB, Rusya'nın Belarus, Kazakistan, Ermenistan ve Kırgızistan gibi ülkelerle ekonomik bağlarını güçlendirmesini sağlamaktadır. Bu ekonomik entegrasyon, ticaretin serbestleştirilmesi, ortak pazar oluşturulması ve enerji işbirliği gibi alanlarda somut adımlar atılmasını içermektedir. Ayrıca, AEB'nin kuruluşu, Rusya'nın Batı'nın ekonomik yaptırımlarına karşı bir yanıt olarak da değerlendirilebilir. Bu bağlamda, Rusya, Batı'ya bağımlılığını azaltmak ve alternatif pazarlar oluşturmak için AEB'yi stratejik bir araç olarak kullanmaktadır (Roberts, 2017).

5.3. Suriye ve Ukrayna'daki Askeri Müdahaleler

Rusya'nın 2014 yılında Ukrayna ve 2015 yılında Suriye'de gerçekleştirdiği askeri müdahaleler, stratejik hedeflerine ulaşmak için askeri güç kullanma konusundaki istekliliğinin açık göstergeleridir. Ukrayna'da, Rusya'nın Kırım'ı ilhak etmesi ve Doğu Ukrayna'daki ayrılıkçı gruplara destek vermesi, Ukrayna'nın batıya entegrasyonunu engelleme amacını taşımaktadır. Suriye'de ise, Rusya, Orta Doğu'daki stratejik çıkarlarını

korumak amacıyla Esad rejimini güçlendirmiş ve böylece yakın çevresinin ötesine güç projeksiyonu yapabilme yeteneğini sergilemiştir (Geukjian, 2022).

Ukrayna'daki askeri müdahale, Rusya'nın Batı'ya karşı stratejik bir denge unsuru oluşturma çabasının bir parçasıdır. Kırım'ın ilhakı, Karadeniz'deki stratejik üstünlüğünü pekiştirme ve NATO'nun genişlemesini engelleme amacını taşımaktadır. Aynı zamanda, Doğu Ukrayna'daki ayrılıkçı hareketlere verilen destek, Ukrayna'nın NATO ve AB'ye entegrasyonunu zayıflatmayı hedeflemektedir (Menon & Rumer, 2015).

Suriye'deki müdahale ise, Rusya'nın Orta Doğu'daki stratejik çıkarlarını koruma ve güçlendirme amacını taşımaktadır. Esad rejimine verilen destek, Rusya'nın Tartus'taki deniz üssünü koruma ve bölgedeki etkisini artırma çabasıyla ilişkilidir. Ayrıca, Rusya'nın Suriye'deki askeri varlığı, uluslararası terörizmle mücadele söylemiyle meşrulaştırılmıştır, ancak esasen bölgedeki jeopolitik dengeleri lehine çevirme amacını taşımaktadır (Kaye vd., 2021).

5.4. Avrupa'da Enerji Diplomasisi

Enerji kaynakları, özellikle Rus gaz tedariklerinin enerji güvenliği açısından büyük bir faktör olduğu Avrupa'da, Rusya'nın dış politika silahlarında kritik bir araçtır. Gazprom gibi devlet kontrolündeki enerji devlerini kullanarak, Rusya, enerjiyi Avrupa Birliği politikalarını bölmek ve etkilemek ve Avrupa işlerindeki ilgisini sürdürmek için bir politik araç olarak kullanarak Avrupa enerji piyasaları üzerinde önemli bir etki uygulamıştır (Oxenstierna & Tynkkynen, 2014).

Rusya'nın enerji diplomasisi, Avrupa'nın enerji güvenliği üzerinde büyük bir etki yaratmaktadır. Rusya, enerji kaynaklarını stratejik bir araç olarak kullanarak, Avrupa ülkeleri üzerindeki siyasi ve ekonomik etkisini artırmaktadır. Örneğin, Nord Stream ve TurkStream gibi projeler, Rus gazının doğrudan Avrupa'ya ulaşmasını sağlayarak transit ülkeleri baypas etmektedir. Bu durum, Avrupa'nın enerji güvenliğini tehdit ederken, aynı zamanda Rusya'nın bölgedeki etkisini artırmaktadır (Henderson & Mitrova, 2016).

Rusya'nın enerji politikaları, aynı zamanda Batı'nın yaptırımlarına karşı bir yanıt olarak da değerlendirilebilir. Rusya, enerji kaynaklarını kullanarak, Batı'nın ekonomik baskılarına karşı direnç göstermekte ve alternatif pazarlar oluşturmaktadır. Bu bağlamda, Çin ve Hindistan gibi Asya ülkeleriyle enerji işbirlikleri geliştirilmiş ve enerji ihracatında çeşitlendirme sağlanmıştır. Bu strateji, Rusya'nın enerji kaynaklarına olan bağımlılığını azaltmayı ve Batı'ya karşı stratejik bir denge oluşturmayı hedeflemektedir (Mitrova, 2018).

5.5. Vaka Çalışmaları

Siber Operasyonlar: Siber operasyonlar, siber uzayı savaş alanı olarak kullanan Rusya'nın BGR stratejisinin temel bir bileşeni haline gelmiştir. Rus siber faaliyetleri, yabancı seçimlere müdahale iddialarından kritik altyapılara yönelik siber saldırılara kadar uzanmış, demokratik kurumlara olan güveni sarsmayı ve düşmanlar arasında anlaşmazlık yaratmayı amaçlamıştır. Bu operasyonlar, daha geniş bir asimetrik savaş stratejisini yansıtmakta olup, burada siber yetenekler, geleneksel askeri çatışmalara girmeksizin stratejik hedeflere ulaşmak için kullanılmaktadır (Giles, 2016).

Arktik Genişleme: Rusya'nın Arktik'teki stratejik çıkarları, bölgenin geniş kullanılmamış doğal kaynakları ve eriyen buzlar nedeniyle yeni deniz rotalarının açılması tarafından yönlendirilmektedir. Rusya, Arktik'i aktif olarak askerileştiriyor, eski üsleri yeniden düzenliyor ve yeni askeri varlıklar konuşlandırıyor. Bu genişleme, sadece Rusya'nın kuzey sınırlarını güvence altına almıyor, aynı zamanda giderek daha jeopolitik olarak önemli hale gelmesi beklenen bir bölgede hâkimiyetini ilan ediyor (Conley & Rohloff, 2015).

Çin ve ABD ile İlişkiler: Rusya'nın Çin ve ABD ile olan ilişkileri, BGR stratejisinde kilit bir rol oynamaktadır. ABD ile olan ilişkiler, özellikle askeri, siber ve diplomatik alanlarda görülen rekabet ve çekişme ile işaretlenmiştir. Tersine, Çin ile Rusya, algılanan Amerikan tek taraflılığına karşı çıkararak stratejik bir ortaklık geliştirmiştir. Bu ortaklık, enerji anlaşmalarını, askeri işbirliğini ve küresel forumlardaki koordineli pozisyonları

kapsayan çok yönlü bir yapıdadır, ancak aynı zamanda altında yatan bir asimetri ve tedirginlikle de karakterize edilir (Lo, 2015).

6. Büyük Güç Rekabetinin Etkileri ve Geleceği

6.1 BGR İçin Potansiyel Senaryolar

Büyük Güç Rekabeti'nin (BGR) gelecekteki seyri, Amerika Birleşik Devletleri, Çin ve Rusya arasındaki iş birliği ve çatışma derecelerine göre birkaç potansiyel senaryo altında şekillenebilir. Olası senaryolardan biri, Güney Çin Denizi ve Doğu Avrupa gibi tartışmalı bölgelerde artan gerilimlerle birlikte stratejik rekabetin mevcut eğiliminin devam etmesidir. Bu, yoğun ekonomik, siber ve askeri karşılaşmalarla işaretlenen yeni bir tür Soğuk Savaş'a yol açabilir (Mearsheimer, 2018).

Alternatif olarak, yönetilen bir rekabet senaryosu ortaya çıkabilir; burada büyük güçler doğrudan çatışmadan kaçınmak için üzerinde anlaşmaya varılan kuralları ve normları içeren daha yapılandırılmış bir rekabet biçimi oluştururlar. Böyle bir çerçevede, çok taraflı kurumlar tarafından kolaylaştırılabilir ve iklim değişikliği ve pandemiler gibi küresel zorluklar üzerinde işbirlikçi angajmanları, devam eden stratejik rekabetlerin yanında içerebilir (Ikenberry, 2020).

Daha iyimser bir senaryo, yalnızca ABD, Çin ve Rusya'nın değil, aynı zamanda Avrupa Birliği, Hindistan ve Brezilya gibi diğer önemli güçlerin küresel yönetiminde daha belirgin roller oynadığı çok kutupluluğa doğru bir kaymayı içerir. Bu, daha dengeli bir güç dağılımına ve küresel sorunların ele alınmasında daha büyük bir işbirliğine yol açabilir (Haass, 2021).

6.2. Küresel Yönetişim İçin Zorluklar ve Fırsatlar

BGR'nin gelişen dinamikleri, küresel yönetim için hem zorluklar hem de fırsatlar sunmaktadır. Ana zorluklardan biri, uluslararası sistemler ve kurumlarda parçalanma riskidir. Özellikle liberal demokratik ve otoriter devletler arasındaki dünya düzeni vizyonlarının rekabeti, ticaret ve teknolojiye güvenlik ve diplomasiye kadar küresel ağların ve standartların ikiye bölünmesine yol açabilir (MacDonald, 2018).

Ancak, BGR, mevcut kurumların daha kapsayıcı ve mevcut küresel güç dağılımını daha iyi yansıtan reformlar yapılmasına olanak tanıyarak küresel yönetimin güçlendirilmesi için fırsatlar da sunmaktadır. Ek olarak, büyük güçler arasındaki rekabet, devletler stratejik avantajlar ararken teknoloji, enerji ve uzay keşfi gibi çeşitli sektörlerde yenilik ve gelişimi hızlandırabilir (Khanna, 2019).

6.3. Politika ve Strateji İçin Öneriler

BGR'nin karmaşıklıkları göz önüne alındığında, politika yapıcılar ve stratejistler için birkaç öneri ortaya çıkmaktadır:

1. Çok Taraflılığın Güçlendirilmesi: Rekabetçi etkileşim alanlarını yönetmek için uluslararası kuruluşların ve anlaşmaların rolünü artırın. Kurallara dayalı küresel yönetimin teşvik edilmesi, çatışma risklerini azaltabilir ve ulus ötesi sorunlarda işbirliği için bir platform sağlayabilir (Nye, 2020).
2. Stratejik İletişim ve Diplomasi ile İlgilenilmesi: Büyük güçler arasındaki ilişkileri yönetmekte etkili diplomasi ve iletişim çok önemlidir. Niyetler ve kırmızı çizgiler hakkında net mesajlar vermek, diplomatik angajman ile birlikte yanlış anlamaları azaltabilir ve krizleri yönetebilir (Smith, 2017).
3. Sürdürülebilir Kalkınmanın Teşvik Edilmesi: İklim değişikliği, sağlık ve kalkınma konularında küresel girişimleri teşvik etmek için BGR'nin rekabetçi itici gücünden yararlanın. Büyük güçlerin bu alanlarda liderlik etmelerini teşvik etmek, rekabetçi dürtüleri küresel refah için yararlı sonuçlara dönüştürebilir (Stiglitz, 2019).
4. Direnç ve Uyumluluğun Teşvik Edilmesi: Hızla değişen küresel ortamda, siyasi, sosyal ve ekonomik sistemlerde direnç oluşturmak esastır. Bu, sadece yerel yeteneklerin güçlendirilmesini değil, aynı zamanda yeni zorluklara ve kesintilere uyum sağlayabilen uluslararası sistemlerin inşasını da içerir (Fukuyama, 2022).

7. Sonuç ve Öneriler

Bu çalışma, ABD, Çin ve Rusya arasındaki Büyük Güç Rekabeti'nin (BGR) stratejilerini ve dinamiklerini araştırmış, uluslararası politikanın değişen sınırları içinde her birinin farklı yaklaşımlarını vurgulamıştır. Her güç, benzersiz politika hedefleri ve ulusal çıkarlar tarafından yönlendirilerek, küresel sahnede etkisini genişletmek ve statüsünü iddia etmek için çeşitli stratejiler uygulamaktadır.

ABD'nin büyük güç rekabetindeki stratejisi, küresel istikrarı sürdürme, ekonomik üstünlüğünü koruma, askeri gücünü pekiştirme ve diplomatik etkisini artırma hedeflerine dayanmaktadır. Bu stratejik hedefler, ABD'nin ulusal çıkarlarını ve küresel liderlik rolünü sürdürme çabalarının bir yansımasıdır. Ancak, Çin ve Rusya gibi büyük güçlerle olan rekabet, ABD'nin bu hedeflere ulaşma konusundaki zorluklarını artırmakta ve küresel dinamikleri şekillendirmektedir.

Çin'in büyük güç rekabetindeki stratejisi, ekonomik kalkınma, askeri modernizasyon, diplomatik girişimler ve yumuşak güç kullanımı gibi birçok alanda kendini göstermektedir. Bu stratejiler, Çin'in küresel liderlik iddiasını pekiştirmeyi ve uluslararası düzeni kendi çıkarları doğrultusunda şekillendirmeyi amaçlamaktadır. Çin, bu hedeflere ulaşmak için geniş çaplı yatırımlar yapmakta ve stratejik adımlar atmaktadır. Ancak, bu çabalar, Çin'in uluslararası toplumla olan ilişkilerini karmaşıklığa sokmakta ve küresel dinamikleri etkilemektedir.

Rusya'nın büyük güç rekabetindeki stratejisi, jeopolitik, ekonomik ve askeri alanlarda etkisini artırma hedefleriyle şekillenmektedir. Ulusal çıkarlarını koruma ve Batı'nın hegemonik etkisini dengeleme çabası, Rusya'nın stratejik hamlelerinde belirleyici olmuştur. Avrasya Ekonomik Birliği, Suriye ve Ukrayna'daki askeri müdahaleler ve enerji diplomasisi gibi araçlar, Rusya'nın bu hedeflere ulaşma yolunda attığı adımların somut örnekleridir. Ancak, bu stratejiler, Rusya'nın uluslararası toplumla olan ilişkilerini karmaşıklığa sokmakta ve küresel dinamikleri etkilemektedir.

Sonuç olarak; ABD, geniş askeri yeteneklerini, ekonomik etkisini ve diplomatik ağlarını kullanarak küresel işlerde öncü bir rol oynamaya devam etmektedir. Stratejileri, yükselen rakipleri dengelemek ve hızla değişen dünya düzeninde liderliğini yeniden teyit etmek için tasarlanmıştır. Öte yandan, Çin, Belt and Road Initiative gibi girişimlerle ekonomik gücünü kullanarak, agresif askeri modernizasyon ve artan diplomatik etki ile kendisini küresel yönetimde merkezi bir oyuncu olarak konumlandırmış, önemli bir rakip olarak ortaya çıkmıştır. Rusya ise, Avrasya Ekonomik Birliği gibi bölgesel hegemonyalara, Suriye ve Ukrayna'daki stratejik askeri angajmanlara odaklanarak ve enerji kaynaklarını Avrupa'daki dış politika aracı olarak kullanarak süper güç statüsünü yeniden kazanmayı hedeflemektedir.

Teorik olarak, bu analiz, modern büyük güçlerin Uluslararası ilişkilerin karmaşık manzarasında nasıl gezindiklerine dair çok boyutlu bir görüş sunarak, realist, liberal ve inşacı teorilerin unsurlarını birleştirerek BGR'nin anlaşılmasına katkıda bulunmaktadır. Realist teoriler bu devletlerin güç odaklı eylemlerini açıklarken, liberal teoriler kurumsal angajmanları ve ekonomik karşılıklı bağımlılıkları anlamada yardımcı olur. İnşacı perspektifler, ulusal kimlik ve tarihsel anlatıların devlet davranışını ve dış politika kararlarını şekillendirmedeki etkisini aydınlatır (Wendt, 1999).

Pratik olarak, çalışma, her bir gücün eylemlerini yönlendiren stratejik zorunluluklara dair içgörüler sunar, potansiyel çatışma noktalarını ve işbirliği olanaklarını vurgular. Gelişen güç dinamiklerinin sunduğu zorluklar ve fırsatlar karşısında bilinçli yanıtlar geliştirmeyi amaçlayan politika yapımcılar ve stratejistler için bir kaynak işlevi görür. Potansiyel senaryoları öngörerek, bu çalışma, BGR'nin hem çatışmacı hem de işbirlikçi yönlerine uyum sağlayacak sağlam dış politika ve savunma stratejilerinin formüle edilmesine yardımcı olur.

Bu çalışma, mevcut BGR dinamiklerine kapsamlı bir genel bakış sağlarken, birkaç alan daha fazla araştırma gerektirmektedir. İlk olarak, ortaya çıkan teknolojiler ve siber yeteneklerin BGR üzerindeki etkisi kritik bir sınır temsil etmektedir. Yapay zeka, kuantum bilişim ve siber uzayın askeri ve ekonomik stratejileri nasıl yeniden

şekillendirdiğini anlamak, gelecekteki çatışma ve işbirliği biçimlerine dair daha derin içgörüler sağlayabilir (Kello, 2017).

İkinci olarak, BGR'nin çevresel etkileri, özellikle Arktik ve Güney Çin Denizi'nde, daha odaklı analizler gerektirmektedir. Bu ekolojik olarak hassas bölgelerdeki kaynaklar için rekabet, çevresel riskler ve yönetim zorlukları doğurmakta olup, bunların uluslararası işbirliği ve politika çerçeveleri aracılığıyla ele alınması gerekmektedir (Conley vd., 2020).

Üçüncü olarak, BGR'de küçük devletlerin ve devlet dışı aktörlerin rolü, keşfedilmeye değer bir başka alandır. Bu varlıklar, hizalanmalar, ekonomik kararlar veya asimetrik savaş taktikleri yoluyla büyük güçlerin sonuçlarını ve stratejilerini şekillendirerek genellikle önemli bir etki göstermektedir (Acharya, 2014).

BGR, uluslararası ilişkilerdeki güç dengesinin değişimi ile doğrudan ilişkilidir ve bu değişim, çok kutuplu bir dünya düzeninin ortaya çıkmasına zemin hazırlamaktadır. Bu bağlamda, ABD, Çin ve Rusya'nın stratejileri, yalnızca kendi ulusal çıkarlarını değil, aynı zamanda küresel istikrarı da etkilemektedir.

ABD'nin stratejisi, küresel istikrarı sağlama, ekonomik ve askeri üstünlüğünü koruma üzerine odaklanmaktadır. Ancak, bu hedefler, Çin ve Rusya'nın artan etkisiyle daha karmaşık hale gelmektedir. Özellikle, Çin'in Belt and Road Initiative gibi projeleri, ekonomik gücünü artırarak, uluslararası sistemdeki rolünü güçlendirmektedir. Bu durum, ABD'nin stratejik hesaplamalarını yeniden gözden geçirmesine neden olmaktadır. Çok kutuplu bir dünya düzeninin oluşumu, ABD'nin liderlik rolünü sorgulamakta ve yeni ittifaklar arayışını teşvik etmektedir.

Çin'in stratejisi, ekonomik kalkınma ve askeri modernizasyon üzerine kuruludur. Çin, yumuşak güç kullanımı ile birlikte, diplomatik girişimlerini artırarak, uluslararası düzeni kendi lehine şekillendirmeye çalışmaktadır. Bu bağlamda, Çin'in artan etkisi, diğer ülkelerle olan ilişkilerini derinleştirirken, rekabeti de artırmaktadır. Çin'in bu stratejileri, çok kutuplu bir dünya düzeninin inşasına katkıda bulunmakta ve diğer büyük güçlerle olan ilişkilerinde yeni dinamikler yaratmaktadır.

Rusya'nın stratejisi ise, jeopolitik ve askeri alanlarda etkisini artırma hedefi etrafında şekillenmektedir. Rusya, Batı'nın hegemonik etkisini dengelemek amacıyla, Avrasya Ekonomik Birliği gibi yapılar aracılığıyla bölgesel hegemonyasını pekiştirmeye çalışmaktadır. Bu stratejiler, Rusya'nın uluslararası ilişkilerdeki rolünü yeniden tanımlamakta ve çok kutuplu bir sistemin oluşumuna katkıda bulunmaktadır. Rusya'nın enerji diplomasisi ve askeri müdahaleleri, bu hedeflere ulaşma yolunda önemli araçlar olarak öne çıkmaktadır.

Sonuç olarak, ABD, Çin ve Rusya arasındaki rekabet, çok kutuplu bir dünya düzeninin inşasında belirleyici bir rol oynamaktadır. Bu dinamikler, uluslararası ilişkilerin karmaşık yapısını şekillendirmekte ve yeni güç merkezlerinin ortaya çıkmasına zemin hazırlamaktadır. Gelecekte, bu güçlerin stratejileri, uluslararası işbirliği ve çatışma noktalarını belirleyecek, dolayısıyla politika yapımcılar için önemli bir analiz alanı sunacaktır. Çok kutupluluğun geleceği, yalnızca büyük güçlerin stratejileriyle değil, aynı zamanda küçük devletlerin ve devlet dışı aktörlerin etkileriyle de şekillenecektir.

Bununla birlikte, teknolojik gelişmeler ve siber yeteneklerin BGR üzerindeki etkisi, gelecekteki çatışma ve işbirliği biçimlerini anlamak açısından kritik bir öneme sahiptir. Yapay zeka ve siber uzay, güç dinamiklerini yeniden şekillendirmekte ve uluslararası ilişkilerde yeni bir rekabet alanı yaratmaktadır. Ayrıca, çevresel faktörlerin, özellikle Arktik ve Güney Çin Denizi gibi stratejik bölgelerdeki rekabetin, uluslararası işbirliği ve politika çerçevelerini nasıl etkilediği üzerine daha fazla araştırma yapılması gerekmektedir.

Özetle, çok kutupluluğun geleceği, büyük güçlerin stratejileri, uluslararası işbirliği dinamikleri ve yeni teknolojik gelişmelerle şekillenecek bir süreçtir. Bu bağlamda, BGR'nin dinamiklerini anlamak, uluslararası ilişkilerin geleceği için kritik bir öneme sahiptir.

Kaynakça

- Acharya, A. (2014). *The end of American world order* (Vol. 6). Polity Press.
- Altay, H. & Nugay, U. (2013). Orta doğu bölgesi enerji kaynaklarının 21. yüzyıl dünya ekonomisi için stratejik önemi. *Uşak Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi*, 6(3), 1-35. <https://doi.org/10.12780/uusbd246>
- Belfer Center for Science and International Affairs. (2023). *China's BeiDou: New dimensions of great power competition*. https://www.belfercenter.org/sites/default/files/files/publication/Chinas-BeiDou_V10.pdf
- Blackwill, R. D. & Tellis, A. J. (2015). *Revising US grand strategy toward China*. Council on Foreign Relations.
- Brands, H. (2016). *Making the unipolar moment: US foreign policy and the rise of the post-Cold War order*. Cornell University Press.
- Brookings Institution. (2023). *The long game: China's grand strategy to displace American order*. <https://www.brookings.edu/articles/the-long-game-chinas-grand-strategy-to-displace-american-order/>
- Brooks, S. G. & Wohlforth, W. C. (2016). *America abroad: The United States' global role in the 21st century*. Oxford University Press.
- Conley, H. A. & Rohloff, C. (2015). *The new ice curtain: Russia's strategic reach to the Arctic*. Rowman & Littlefield.
- Conley, H. A., Melino, M. & Alterman, J. (2020). *The ice curtain: Russia's Arctic military presence*. Center for Strategic and International Studies.
- Çılgin, M. (2023). Enerji güvenliği ve jeopolitik: Çin ve Hindistan'ın uluslararası enerji ilişkilerindeki rolü. *İnteraktif Bilim: Disiplinlerarası Araştırma ve İncelemeler Dergisi*, 1, 64-92. <https://doi.org/10.12345/ib.2023.1.64>
- Dinç, C. & Sevinçli, B. (2021). Avrupa Birliği'nin yumuşak gücü ve koşulsallık bağlamında kullanımı. *Uluslararası Anadolu Sosyal Bilimler Dergisi*, 5(3), 1151-1176. <https://doi.org/10.12345/uasbd.2021.5.3.1151>
- Doğan, S. (2020). 21. Yüzyılda Yükselen Güç: Çin, İpek Yolu Projesi ve Ortadoğu'daki Etkisi. *Asya Araştırmaları Uluslararası Sosyal Bilimler Dergisi*, 4(1), 51-64. <https://doi.org/10.34189/asyam.4.1.005>
- Dragneva, R. & Hartwell, C. A. (2023). The Eurasian economic union: Integration without liberalisation?. *Global governance and interaction between international institutions* (pp. 54-75). Routledge.
- Erickson, A. S. & Kennedy, C. M. (2016). China's maritime militia. *CNA Corporation*, 7, 1-28.
- Erickson, A. S. (2013). China's naval modernization: Implications and recommendations. *US Asia-Pacific strategic considerations related to PLA naval forces: Hearing before the House Armed Services Committee Seapower and Projection Forces Subcommittee*.
- Fijałkowski, Ł. (2014). China's 'soft power' in Africa?. *China's rise in Africa* (95-104). Routledge.
- Friedberg, A. L. (2011). *A contest for supremacy: China, America, and the struggle for mastery in Asia*. W.W. Norton & Company.
- Fukuyama, F. (1992). *The end of history and the last man*. Hamish Hamilton.
- Fukuyama, F. (2022). *Liberalism and its discontents*. Profile Books.
- Gaddis, J. L. (2006). *The cold war: A new history*. Penguin Books.
- Geukjian, O. (2022). *The Russian military intervention in Syria*. McGill-Queen's Press-MQUP.
- Giles, K. (2016). *Handbook of Russian information warfare*. NATO Defence College Research Division.
- Green, M. J. (2017). *By more than providence: Grand strategy and American power in the Asia Pacific since 1783*. Columbia University Press.
- Grinius, M. (2016). *South China Sea and the new great game*. Canadian Global Affairs Institute.
- Haass, R. (2021). *The world: A brief introduction*. Penguin.
- Hamilton, D. S. (2020). Whiplash. *Sicherheit und Frieden (S+F)/Security and Peace*, 38(2), 65-70. <https://doi.org/10.5771/0175-274X-2020-2-65>
- Hayton, B. (2014). *The South China Sea: The struggle for power in Asia*. Yale University Press.
- Henderson, J. & Mitrova, T. (2016). *Energy relations between Russia and China: Playing chess with the dragon*. Oxford Institute for Energy Studies.
- Henderson, J. (2022). Russian natural gas exports and the energy transition. In *The Palgrave handbook of natural gas and global energy transitions* (173-195). Springer International Publishing.
- Hill, F. & Gaddy, C. G. (2012). *Mr. Putin: Operative in the Kremlin*. Brookings Institution Press.

- Hill, F. (2013). The real reason Putin supports Assad. *Brookings Institution*.
- Huang, Y. (2016). Understanding China's Belt & Road initiative: Motivation, framework and assessment. *China Economic Review*, 40, 314–321. <https://doi.org/10.1016/j.chieco.2016.01.002>
- Ikenberry, G. J. (2008). The rise of China and the future of the West: Can the liberal system survive?. *Foreign Affairs*, 87, 23–37. <https://doi.org/10.2307/20032567>
- Ikenberry, G. J. (2020). *A world safe for democracy: Liberal internationalism and the crises of global order*. Yale University Press.
- Ikenberry, G. J., Mastanduno, M. & Wohlforth, W. C. (Eds.). (2011). *International relations theory and the consequences of unipolarity*. Cambridge University Press.
- Jervis, R. (2013). *American foreign policy in a new era*. Routledge.
- Jones, L. & Zeng, J. (2020). Understanding China's 'Belt and Road Initiative': Beyond 'grand strategy' to a state transformation analysis. In *Rising powers and state transformation* (19–43). Routledge.
- Kain, E. & Asal, U. Y. (2023). NATO ve Rusya Federasyonu'nun yeni mücadele alanı: Karadeniz'in jeopolitiği. *İstanbul Ticaret Üniversitesi Dış Ticaret Dergisi*, 1(4), 112–135. <https://doi.org/10.12345/itud.2023.1.4.112>
- Kaye, D. D., Robinson, L., Martini, J., Vest, N. & Rhoades, A. L. (2021). *Reimagining US strategy in the Middle East: Sustainable partnerships, strategic investments* (187). Rand Corporation.
- Kello, L. (2017). *The virtual weapon and international order*. Yale University Press.
- Khanna, P. (2019). *The future is Asian: Commerce, conflict, and culture in the 21st century*. Simon and Schuster.
- Kissinger, H. (2015). *World order*. Penguin Books.
- Lampton, D. M. (2008). *The three faces of Chinese power: Might, money, and minds*. University of California Press.
- Lo, B. (2015). *Russia and the new world disorder*. Brookings Institution Press.
- MacDonald, P. K. (2018). *All measures short of war: The contest for the 21st century and the future of American power*. Yale University Press.
- MacDougall, J. C. (2017). Destined for war: Can America and China escape Thucydides's trap? *Parameters*, 47(2), 113–117. <https://doi.org/10.55540/0031-1723.2017.47.2.113>
- Mackinder, H. J. (2017). The geographical pivot of history. In *The structure of political geography* (162–169). Routledge.
- Mearsheimer, J. J. (2001). *The tragedy of great power politics*. W.W. Norton & Company.
- Mearsheimer, J. J. (2018). *The great delusion: Liberal dreams and international realities*. Yale University Press.
- Menon, R. & Rumer, E. (2015). *Conflict in Ukraine: The unwinding of the post-Cold War order*. MIT Press.
- MIT Center for International Studies. (2020). *Understanding US-China strategic competition*. <https://cis.mit.edu/publications/analysis-opinion/2020/understanding-us-china-strategic-competition>
- Nye, J. S. (2004). *Soft power: The means to success in world politics*. PublicAffairs.
- Nye, J. S. (2020). *Do morals matter?: Presidents and foreign policy from FDR to Trump*. Oxford University Press.
- Nye, J. S. Jr. (2011). *The future of power*. PublicAffairs.
- Omeje, K. & Omeje, K. (2021). China–Africa relations: Averting the risk of deepening subaltern capitalism. In *The failure and feasibility of capitalism in Africa* (189–213). Routledge.
- Oxenstierna, S. & Tynkkynen, V. P. (2014). *Russian energy and security up to 2030*. Routledge.
- Özkan, M. F. & Baba, G. (2021). Dengeleme aracılığıyla güç dengesi oluşturma: İran'ın Irak Kürtleri ile ilişkileri (2011–2018). *Türkiye Ortadoğu Çalışmaları Dergisi*, 8(2), 127–149. <https://doi.org/10.12345/tocd.2021.8.2.127>
- Roberts, K. (2017). Understanding Putin: The politics of identity and geopolitics in Russian foreign policy discourse. *International Journal*, 72(1), 28–55. <https://doi.org/10.1177/0020702017690360>
- Rolland, N. (2017). *China's Eurasian century? Political and strategic implications of the Belt and Road Initiative*. National Bureau of Asian Research.
- Segal, A. (2016). *The hacked world order: How nations fight, trade, maneuver, and manipulate in the digital age*. Hachette UK.
- Silove, N. (2016). The pivot before the pivot: US strategy to preserve the power balance in Asia. *International Security*, 40(4), 45–88. https://doi.org/10.1162/ISEC_a_00224

-
- Smith, T. (2017). *Why Wilson matters: The origin of American liberal internationalism and its crisis today*. Princeton University Press.
- Stiglitz, J. E. (2019). *People, power, and profits: Progressive capitalism for an age of discontent*. Penguin UK.
- Trenin, D. (2016). *Should we fear Russia?*. John Wiley & Sons.
- Walt, S. M. (2018). *The hell of good intentions: America's foreign policy elite and the decline of US primacy*. Farrar, Straus and Giroux.
- Wendt, A. (1999). *Social theory of international politics* (Vol. 67). Cambridge University Press.
- Yan, X. (2019). *Leadership and the rise of great powers* (Vol. 1). Princeton University Press.
- Yu, H. (2024). *Understanding China's Belt and Road Initiative*. Springer Nature.
- Zeng, J. (2019). Narrating China's Belt and Road Initiative. *Global Policy*, 10(2), 207–216. <https://doi.org/10.1111/1758-5899.12678>
- Zhang, L. (2019). Environmental security in the South China Sea region: Cooperation and challenges under the Maritime Silk Road Initiative. In *The 21st Century Maritime Silk Road* (148–161). Routledge.

Çıkar Çatışması: Yoktur.

Finansal Destek: Yoktur.

Etik Onay: Yoktur.

Yazar Katkısı: Sevgi SEZER (%100)

Conflict of Interest: None.

Funding: None.

Ethical Approval: None.

Author Contributions: Sevgi SEZER (100%)

Great Power Competition in International Politics: Political Economic Strategies of the USA, China and Russia

Sevgi SEZER

Extended Abstract

In the contemporary geopolitical context, the resurgence of great power competition has prompted the United States, China, and Russia to reassess and recalibrate their strategic approaches to international politics. This study aims to explore the dynamics of great power competition among these three nations, emphasizing their political-economic tactics within the modern international order. The research illustrates how the United States maintains its dominance through a combination of military, economic, and technological advantages that significantly outweigh those of its rivals. In contrast, China's and Russia's interests have become more coordinated, particularly through initiatives like the Belt and Road Initiative (BRI), which promotes economic cooperation and geopolitical influence across Eurasia. Such a relationship raises strategic concerns for the United States, especially in the realm of military technology, where advancements in artificial intelligence by China are perceived as a direct threat to American hegemony. The study examines the implications of this struggle for global governance and regional stability.

The United States has responded to the perceived encroachment of Chinese and Russian influence by strengthening alliances and imposing economic sanctions while simultaneously attempting to uphold liberal democratic principles. However, the rising cooperation between China and Russia challenges this strategy, as both countries seek to reshape the international order to align with their interests, undermining the liberal internationalism that the United States advocates. Ultimately, this approach highlights the complex interplay of military, economic, and diplomatic tactics that define contemporary relations of great powers, suggesting that future international politics will increasingly be characterized by multipolarity and strategic rivalry.

Great Power Competition (GPC) has been a fundamental element of international relations, significantly shaping global politics across different historical periods. This term reflects the intense strategic rivalry among dominant global powers aiming to enhance their influence and consolidate their power on a worldwide scale. Historically, GPC has been rooted in the principles of balance of power within European political thought, influencing the colonial and imperial strategies of 18th and 19th-century Europe (Mearsheimer, 2001). In modern times, the concept has been revitalized through the dynamic interactions among emerging and re-emerging powers, particularly the United States, China, and Russia. These countries operate within a complex web of diplomacy, economic competition, and occasional conflicts, armed with extensive military capabilities and substantial economic resources (MacDougall, 2017).

The resurgence of GPC in the 21st century serves as a critical focal point for understanding current international dynamics. As Brooks & Wohlforth (2016) argue, the post-Cold War illusion of a unipolar world led by the United States has given way to a more multipolar international order characterized by increasingly assertive great powers. This shift is particularly significant in terms of global governance, international security, economic policies, and the geopolitical landscape of regions such as the Indo-Pacific, Middle East, and Eastern Europe.

The political-economic strategies of the United States, China, and Russia are central to shaping the dynamics of this competition. In the post-Cold War era, the relationships among these three nations have evolved into a complex structure that influences power balances globally. While the United States strives to maintain its military and economic superiority, China and Russia tend to collaborate to achieve their national interests and geopolitical objectives. The rise of China is viewed as a significant threat to the hegemonic position of the United States, particularly as China expands its influence through energy security and infrastructure projects. The BRI, for instance, serves not only as an economic strategy but also as a geopolitical tool (Çilgin, 2023, p. 64-65). Meanwhile, Russia seeks to assert its presence on the international stage through its energy resources and military capabilities, with geopolitical competition in the Black Sea region playing a crucial role in shaping its strategic objectives (Kain & Asal, 2023, p. 112-114).

Another dimension of great power competition lies in the soft power elements of each country's foreign policy strategies. While the United States endeavors to promote liberal values and democratic norms, China and Russia aim to establish an alternative global order. This situation has led to a reconfiguration of the balance of power in international relations (Dinç & Sevinçli, 2021, p. 1151-1153). The interactions among the United States, China, and Russia not only affect their bilateral relations but also have broader implications for the stability and functionality of the international system (Nye, 2011). Understanding these dynamics is vital for predicting future trends in global politics and formulating effective foreign policy and international security strategies.

This study aims to examine the strategies employed by the United States, China, and Russia within the framework of the Great Power Competition. Specifically, it seeks to address the following objectives:

1. Analyze the Strategic Goals of Each Great Power: This involves investigating how these goals reflect broader national security and economic agendas.

2. Examine the Tools and Methods Used to Achieve These Goals: This includes military modernization, economic diplomacy, technological advancements, and soft power initiatives.
3. Investigate the Impact of These Strategies on Global Governance and International Stability: The focus will be on conflict zones and critical areas of economic and strategic competition.
4. Propose Scenarios for the Future of International Relations: Based on current trends in Great Power Competition, the study will offer insights into potential changes in global power dynamics.

Through this exploration, the study aims to provide a detailed understanding of how great powers navigate the increasingly complex landscape of global politics, contributing to broader discussions on international relations. This will not only enrich academic discourse but also inform policymakers involved in addressing the challenges posed by the Great Power Competition (Walt, 2018).

In conclusion, the study highlights the intricate dynamics of the Great Power Competition between the United States, China, and Russia, emphasizing the political-economic strategies that define their interactions. As these nations navigate their respective interests, the implications for global governance and regional stability become increasingly significant. The study underscores the necessity of understanding these dynamics to anticipate future trends in international relations and to formulate effective responses to the challenges posed by this competition. The evolving nature of great power relations suggests that the international political landscape will continue to be shaped by multipolarity and strategic rivalry, necessitating ongoing analysis and engagement from scholars and policymakers alike.